

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 49 / IV legislatura / Tercer període

Dimarts, 4 de maig de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 28

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les onze del matí i onze minuts.

Debat general sobre l'acció política i de govern entorn al règim local i la situació política dels ajuntaments a Catalunya (Regs. 7970 i 8168) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Exposició: *Consellera de Governació (p. 2304).*

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts segon, tercer i quart, la qual, com que no és aprovada per assentiment, es posa a votació (p. 2315).

Votació: aprovada per 56 vots a favor, 8 en contra i 39 abstencions (p. 2315).

El Sr. Carod-Rovira (ERC) i el Sr. Escudé (CiU) intervenen per fer explicació de vot (p. 2315).

El Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per contradiccions (p. 2316).

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 28.1

La sessió s'obre a les onze del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Treball, de Comerç, Consum i Turisme i de Medi Ambient.

Ordre del dia

1. Debat general sobre l'acció política i de govern entorn al règim local i la situació política dels ajuntaments a Catalunya (Regs. 7970 i 8168).

2. Interpellació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació àudio-visual de caràcter públic (Reg. 10284).

3. Interpellació al Consell Executiu sobre els regs agraris de Catalunya (Reg. 10312).

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la xarxa viària de Catalunya (Reg. 10315).

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de salut de Catalunya (Reg. 10080).

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de protecció del paisatge (Reg. 10109).

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política d'esport (Reg. 10075).

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cançó en català (Reg. 10087).

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport a Catalunya (Reg. 10081).

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de millora del sistema de finançament (Reg. 10065).

11. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a ser respostes oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda demà en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la presidència prega se l'eximeixi de la seva lectura. Moltes gràcies.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les 16 hores del dia 6 de maig.

**Debat general sobre l'acció política i de govern
entorn al règim local i la situació política
dels ajuntaments a Catalunya**

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat general sobre l'acció política i de govern entorn al règim lo-

cal i la situació política dels ajuntaments a Catalunya, a sol·licitud de més d'una quarta part dels diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Té la paraula l'honorable consellera de Governació, senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (Maria Eugènia Cuenca): Senyor president, senyores i senyors diputats, el tema, com saben, que avui ens porta a aquest Parlament és la crisi de les finances dels ens locals. És –i ho repeteixo, ja ho vaig dir una altra vegada en aquesta tribuna– una de les preocupacions constants del Govern de la Generalitat en la mesura que afecta no només l'activitat quotidiana, sinó també fins i tot les expectatives de futur d'uns ens, els ens locals, que han portat –i han portat perquè és també lògic que així sigui– la càrrega més important de la prestació d'uns serveis altament definitoris de la qualitat de vida dels ciutadans, i al mateix temps amb un molt fort contingut estructurador, és a dir, vertebrador del país, de Catalunya.

L'esforç de construcció nacional de Catalunya, que és l'eix de l'actuació de la Generalitat i també l'eix de l'actuació d'aquest Parlament, seria impensable, impossible sense la col·laboració i cooperació dels ens locals catalans.

S'afirma que les finances locals travessen una situació força preocupant. Els ingressos locals, es diu, han tocat sostre. Els tributs locals, actualment, no semblen els més adients, es diu, per incrementar significativament el volum d'ingressos que reben els ajuntaments, i fins i tot s'evidencia una creixent resistència ciutadana envers qualsevol modificació a l'alça de la pressió fiscal local.

La participació en els ingressos tributaris estatals sembla, també, haver tocat sostre. No es veu cap voluntat, cap indicatiu, per part del Govern central, tendent a un increment substancial del volum d'aquesta participació.

Al mateix temps, s'han evidenciat els elements més deficients del sistema establert per la Llei de finances locals. I aquí les liquidacions, les discussions sobre el seu import i, sobretot, l'endarreriment en el pagament efectiu han tingut un efecte molt negatiu sobre l'estat de tresoreria dels ens locals. Tot això ha creat un clima summament tens i conflictiu entre els ens locals i l'Administració central de l'Estat.

Correlativament a tot això, les despeses corrents dels ens locals han crescut a un ritme difícilment controlable. Hem assistit a un procés de complexitat creixent en l'actuació de l'Administració local; a un creixement –no només quantitatiu, sinó també qualitatiu– de la seva activitat i dels seus serveis. I això ha implicat un creixement molt fort del nombre d'empleats públics, sense que en cap moment s'hagi parlat d'estabilitat en l'ocupació pública local –l'estabilitat o, fins i tot, el decreixement de l'ocupació pública local.

D'altra banda, el creixement del patrimoni dels ens locals, de les seves infraestructures i equipaments –conseqüència, com deia, de la forta inversió pública local–, ha generat també un creixement importantíssim de la despesa ordinària en manteniment; manteniment i consum de nous equipaments fins a nivells que crec que hem de reconèixer tots ple-

gats que no estaven previstos en prendre la decisió de la inversió.

En general, pot afirmar-se, senyores i senyors diputats, que els ens locals fan cada vegada més coses, que el que fan és cada vegada més complex i d'un cost més elevat. Tot això –tot això que he descrit– ha actuat negativament sobre l'estalvi dels ens locals i ha disminuït els recursos que es podrien dedicar a la inversió. Molts alcaldes es queixen que no disposen ja de diners per a fer inversió.

Però la inversió, al llarg d'aquest període –que dic que ha disminuït–, no obstant, s'ha mantingut per la clara incidència de les subvencions específiques de la Generalitat i d'altres nivells administratius, i també aquest esforç inversor, aquest manteniment, s'ha mantingut mitjançant l'obtenció de crèdits, que han fet, per tant, créixer el seu nivell d'endeutament, fins al punt que les seves despeses financeres, els interessos i l'amortització dels crèdits comencen a gravar seriosament el pressupost del cens.

Aquest procés, senyores i senyors diputats, d'endeutament ha anat reduint el marge disponible per a la inversió –per això està disminuint cada vegada més–, fins al punt, fins i tot, de fer-lo negatiu en algun cas; és a dir, fins al punt que el creixement de l'endeutament pot arribar, i en alguns casos ha arribat, a deixar de finançar inversió per començar a finançar el pagament del deute acumulat.

A la vista de tot això, es poden plantejar diferents preguntes: S'ha de frenar el procés d'inversió dels ajuntaments, dels ens locals? S'ha de reduir el seu volum? S'ha de reduir o s'ha de frenar la qualitat dels serveis que ofereixen? O ambdues coses alhora? Com respondre a tot això penso que serà avui l'objecte de la meua intervenció i del debat posterior.

Es considera que existeix una demanda social insatisfeta, tant pel que fa a la prestació de serveis com en inversió en noves infraestructures i equipaments. Els ciutadans –ho deia també fa uns dies– reclamen més serveis i, aquests, que siguin de major qualitat.

D'altra banda, aquesta demanda ciutadana de més serveis i de més qualitat no es tradueix en l'acceptació d'un grau superior de pressió fiscal local; els ciutadans no volen pagar més impostos. La conclusió, doncs, és que les fonts fins ara existents per al finançament local han de ser suficients i cal reconsiderar-les i buscar-hi noves solucions.

Aquest és, senyores i senyors diputats, el retrat de la crisi que ens ofereixen els que la pateixen directament, els ajuntaments. Això és, en resum, l'edició de la seva situació econòmica, de la situació dels ens locals. Així expliquen els ens locals, els alcaldes de Catalunya, el que passa amb les finances locals.

Avui podem debatre –és el meu desig, és el desig del Govern– en profunditat, avui i els dies propers..., posar a disposició del Govern i d'aquesta consellera, en el sentit que pensem posar els nostres recursos i la nostra capacitat en la recerca de solucions viables i efectives. És difícil, però hi posarem tot l'esforç necessari.

Per això i per seguir plantejant aquest debat, la primera mesura que crec que hem de fer per analitzar què és el que

està passant és interpretar la crisi financera dels ens locals dins el marc concret en què es produeix. Proposo, senyores i senyors diputats, interpretar-la dins les coordenades d'una doble crisi: la crisi econòmica global que afecta les societats industrials avançades i la crisi fiscal del sector públic. Aquestes són les coordenades; això crec jo que és el marc en què pot tenir sentit parlar-ne, perquè és el que ens ofereix l'abast autèntic de la situació.

Naturalment, senyores i senyors diputats, els podria fer un plantejament que obviï tot aquest marc de referència; podem intentar parlar aquí del que ens agradaria fer, sense reflexionar sobre si es troba o no a l'abast de les nostres possibilitats. Però això, senyores i senyors diputats, crec que seria..., faria molt mal servei i, sobretot, seria una absoluta pèrdua de temps absolutament injustificat. En períodes electorals, és cert que és difícil mantenir la serenitat que els proposo per a aquest debat, però posarem tot l'esforç –i el Govern així ho ha volgut– perquè aquest debat sigui un debat de reflexió i de no parlar d'aquelles coses que només serveixen per parlar, per perdre el temps o, segurament, per ocupar els mitjans de comunicació.

Deia, doncs, que el marc en el qual proposo fer aquest debat, introduir aquest debat, és el d'una crisi econòmica global. Sabem que la societat espanyola travessa la pitjor crisi econòmica coneguda des de 1973 –no m'estendré en altres aspectes perquè faria el discurs molt llarg– i que aquesta crisi afecta el nostre país amb una situació molt diferent a la de 1973.

El procés d'inserció de l'economia catalana als corrents econòmics d'abast mundial –i molt especialment als existents en l'àmbit econòmic de la Comunitat Europea– ha avançat tant que els efectes de la crisi han estat immediats.

Deia que no és el moment de parlar de les causes i els efectes de la crisi. N'hi ha prou d'establir que patim una seriosa disminució dels nivells d'activitat econòmica, amb una greu repercussió negativa en les rendes dels agents econòmics i una caiguda important i sostinguda de la taxa d'activitat, amb el consegüent creixement de l'atur.

L'altre aspecte a què em referia –disculparan aquest breu repàs de la crisi econòmica– és la crisi fiscal del sector públic. Dins d'aquestes circumstàncies, que, com hem vist, limiten seriosament la quantitat de recursos disponibles dins el conjunt de la societat per aquesta crisi econòmica global, es produeix la crisi fiscal –del sector públic total.

D'una banda, s'incrementa sensiblement la demanda social de serveis que ofereix el sector públic. Pensem, per exemple, com deia abans, en el subsidi d'atur, en els problemes derivats de l'evolució demogràfica o en el pes creixent de la gent gran dins el conjunt de la població. Estic parlant del sector públic global.

Per altra banda, això s'esdevé en un moment que el sector públic no pot, per aquesta crisi, incrementar significativament la pressió fiscal. No ho pot fer perquè les rendes, els beneficis empresarials, estan minvant per la crisi, perquè la societat genera, per tant, menys riquesa que abans i perquè també –i parlem-ne obertament– molts ciutadans han arribat

a desconfiar de la rectitud d'intencions d'alguns gestors públics.

La crisi fiscal, el procés d'insuficiència creixent dels recursos respecte a les necessitats, ha portat a la fugida per endavant, al recurs a l'endeutament. Aquest recurs, que sempre hem pensat que era vàlid com a opció política, quan s'utilitza per avançar en la satisfacció de determinades necessitats socials, s'ha convertit en una manera de posposar la solució del problema.

És evident, senyores i senyors diputats, que aquest procés, per la seva mateixa naturalesa, no pot mantenir-se indefinidament i, sobretot, és que és inconsistent amb els objectius com ara l'estabilitat de l'economia, la lluita contra la inflació i el mateix creixement econòmic. Això ha col·locat, com tots sabem, la lluita contra el dèficit pressupostari i la contenció del deute públic entre els objectius de convergència europea; objectius que també ho són per a les administracions locals i que, fins ara, se n'ha parlat molt poc.

Parlava fins ara de la crisi de les finances públiques; parlaré ara, concretament, de la crisi de les finances locals. Partint del fet que els ens locals formen part del sector públic, no és gens sorprenent que dins d'un marc com ara..., com el que he descrit, de crisi econòmica i de crisi fiscal, les finances dels ens locals es trobin en una situació força preocupant. Per això interessa aprofundir en aquest tema, per tal d'esbrinar quins són els caràcters diferencials de la crisi financera dels ens locals, quins són els aspectes que poden fer-la diferent, si és més greu encara que la dels altres sectors públics i quines són les nostres possibilitats, com a Parlament de Catalunya i com a Govern de la Generalitat, per tal d'incidir sobre aquells aspectes diferencials –si és que ho són, de diferencials.

És evident que aquí no podem parlar de solucions globals –en podem parlar, però seria un altre debat–, de solucions globals de la crisi econòmica, ni tan sols del conjunt dels problemes financers del sector públic. Però sí que faré una breu visió històrica del que ha estat –molt breu– l'evolució de les finances locals, des de la constitució dels primers ajuntaments democràtics.

La història recent de les finances locals ha prefigurat l'estat actual en què es troben. Ha estat una lluita permanent entre uns ingressos rígids, amb dificultats per adaptar-se a l'evolució de les necessitats, i, al costat, unes despeses creixents, impulsades per una pressió social difícilment defugible. I tot això en el marc d'un país concret, caracteritzat per serioses mancances en infraestructures i amb un nivell de prestació de serveis públics que no es correspon amb els dels països europeus de l'entorn, als quals, per tradició històrica i cultural i perquè volem, ens hem de comparar.

Senyors diputats, senyores diputades, cal no oblidar que també els primers anys de la transició democràtica van coincidir amb una crisi important, d'abast mundial, però que per això es va disparar la petició de serveis socials i l'activitat d'intervenció del sector públic com a suplent, i potser en algun cas impulsor, de l'activitat econòmica.

Les circumstàncies en què es va produir la transició a la democràcia i la recuperació de les institucions nacionals de Catalunya van tenir, també, el seu reflex en una profunda renovació de la vida municipal. Van passar d'uns ens locals amb una activitat mínima i rutinària a obrir-se a uns ens locals oberts a unes forces socials, vives i renovadores. El nivell d'activitat, per tant, dels ens locals es va multiplicar en poc temps. Així, el creixement del patrimoni local, en l'estoc d'infraestructures i equipaments, és indiscutible, i, al mateix temps, els serveis públics han abastat necessitats socials que fins fa poc no havien estat ni tan sols formulades, en diferents camps, com l'educació, la cultura, els serveis socials, l'esport, etcètera.

Tot això implicava –no cal explicar-ho molt– un important creixement de les despeses. Tot i que ben aviat es van introduir modificacions tendents a millorar les possibilitats d'ingressos dels ens locals, molts equips de govern dels nous ajuntaments van adaptar un sistema que era el següent: «ara no comptem amb recursos, ja hi comptarem demà».

Malgrat que els recursos també s'han multiplicat, la pressió fiscal s'ha incrementat significativament, però, com és norma en totes les administracions públiques i no només en les locals, els ingressos mai han arribat al nivell suficient per cobrir les necessitats. Efectivament, dins d'aquest darrer període hem assistit a un creixement dels ingressos tributaris de l'Estat que ha superat el propi del conjunt de l'activitat econòmica. Doncs bé, en alguns casos els ingressos estatals han estat per sobre de l'activitat econòmica i no ha passat el mateix amb els ingressos dels ajuntaments, que no han pogut mantenir ni tan sols el mateix ritme de creixement, no de l'economia, sinó dels ingressos de l'Estat.

Nosaltres creiem que la participació dels municipis en els impostos de l'Estat –i ho aniré repetint successives vegades al llarg de la meva intervenció– haurien de créixer com a mínim al mateix ritme que els ingressos estatals.

Quin és l'estat de les finances locals a la Constitució i a l'Estatut d'autonomia?, necessari per seguir el fil conductor d'aquest discurs, sobre el qual crec que hem de fer posteriorment el debat. L'aprovació de la Constitució espanyola i, després, de l'Estatut d'autonomia de Catalunya van configurar el marc dins el qual s'havien de regular les finances dels ens locals. Veurem ara quins són els trets definidors d'aquest marc que acabo d'esmentar. Per una banda, l'article 137 de la Constitució espanyola estableix que l'Estat s'organitza territorialment en municipis, províncies i comunitats autònomes, entitats a les quals reconeix l'autonomia per a la gestió dels interessos respectius. Per tant, declara el principi d'autonomia local i, juntament amb aquest principi d'autonomia local, l'article 142 introdueix el seu correlatiu de suficiència a les hisendes locals.

Ja veurem en què consisteix aquesta suficiència. Exactament diu: «Les hisendes locals hauran de disposar de mitjans suficients per a l'exercici de les funcions que la Llei atribueix a les corporacions respectives i es nodriran fonamentalment de tributs propis i de la participació en els de l'Estat i en els de les comunitats autònomes.»

Vull destacar, d'una banda, la diferència conceptual existent entre aquesta suficiència garantida als ens locals, i l'autonomia financera que l'article 156 de la Constitució reconeix a les comunitats autònomes; malgrat que el reconeixement de les comunitats autònomes és més poderós, tampoc és suficient; molt menys ho serà per a les corporacions locals quan aquestes tenen un reconeixement d'autonomia financera inferior i diferent.

L'article 48 de l'Estatut d'autonomia assigna a la Generalitat la tutela financera sobre els ens locals respectant l'autonomia que els reconeix la Constitució. Així es van atribuir als ens locals competències en la gestió, recaptació, inspecció i liquidació dels tributs propis. A més, preveu que els ingressos dels ens locals consistents en participacions en els ingressos estatals i en subvencions incondicionades seran percebuts a través de la Generalitat. Coneixen vostès –i després en donaré unes pinzellades– com el Tribunal Constitucional ha interpretat d'una manera clarament restrictiva aquesta previsió estatutària de tal manera que l'ha deixat pràcticament sense contingut i, sobretot, sense possibilitat que la Generalitat intervingui en la regulació.

Els voldria plantejar una qüestió: és si existeix un equilibri entre competències i fons de finançament. Crec que aquí hi ha el quid de la qüestió. Com han vist, com els explicava i llegia, la Constitució preveu un sistema general de finances dels ens públics basat en la manca de simetria entre els ingressos tributaris propis i les despeses vinculades a aquest abast competencial. És a dir, no es preveu que cada ens públic pugui cobrir les seves despeses només amb els seus ingressos, sinó que en aquest cas només caldria un sistema anivellador per mitjà de transferències, però aquest no és el cas.

Ha donat una altra solució. En podríem haver tingut una altra de diferent, en què s'hagués establert un sistema clarament de competències definides i assignades inequívocament als ens locals i, a continuació, s'hauria pogut dotar de mitjans jurídics per establir lliurement els ingressos ajustant-los al nivell de despeses originades per l'exercici de les seves competències. Si aquest hagués estat el cas, no ens trobaríem segurament avui en aquest debat sobre les finances locals. Si ho fem és per un fet evident i diferent: és que les finances locals, d'acord amb la Constitució, han de ser suficients, però la mateixa Constitució exclou la possibilitat que siguin autosuficients.

D'aquí ve la importància –com els deia i ho repetiré– de la participació dels municipis en els ingressos de l'Estat i del fet que aquesta participació creixi, com a mínim, al mateix ritme que els ingressos estatals. No té massa sentit que creixin els ingressos estatals i que no creixin els d'altres administracions públiques. És cert que la Constitució i les lleis que la desenvolupen van establir un sistema diferent, però després d'establir –ho repeteixo– la suficiència financera, la Constitució exclou la possibilitat de ser autosuficients.

El mateix sistema d'assignació competencial per la Llei bàsica de règim local va contribuir a enterbolir aquesta situació. L'article 26 de la Llei de bases de règim local enu-

mera els serveis que són obligatoris, per tant, semblava que si fixa uns serveis obligatoris i afegeix un finançament per a aquests serveis, doncs semblava que estava resolt; però l'article 25 abans deia que els ajuntaments tenen la capacitat per, dintre de les seves competències, promoure qualsevol activitat i prestar qualsevol servei públic que contribueixi a satisfer les necessitats i aspiracions de la comunitat veïnal. Veuen vostès que és una clàusula en què tot hi cap i, per tant, l'autosuficiència financera és impossible d'acord amb la Constitució i amb la Llei i, a més, sobretot, després d'aquest article de la Llei de bases de règim local. I, a més, la Llei de règim local donava un mandat al legislador sectorial per tal que, a més a més de tot això que deia l'article 25, dotés de competències els municipis en un seguit d'àmbits sectorials.

Aquesta remissió al legislador sectorial significa, a la pràctica, que el sistema competencial dels municipis, després d'aquesta Llei, quedés indefinidament obert; indefinidament obert i, per tant, com a font constant de conflictes. A la pràctica, la situació és a la inversa de la que deia si hagués estat un altre règim d'assignació de competències. Primer, l'Estat assigna uns ingressos i, després, els municipis fan el que poden d'allò que volen fer, quan el lògic seria definir les competències i després assignar uns recursos. Doncs no, el sistema és que l'Estat ho fixa cada any en la Llei de pressupostos de l'Estat: els ingressos vénen abans i els ajuntaments –ho repeteixo–, els ens locals, fan el que poden del que volen fer. I això comporta també algun qüestionament de l'activitat dels ens locals perquè, senyores i senyors diputats, no existeixen estàndards comunament acceptats i definits per tal de saber si cada ajuntament presta íntegrament i adequadament els serveis mínims obligatoris.

Quan es pot dir que el servei d'enllumenat d'un nucli de població és adequat? Quan hi ha un llum cada cent metres, cada cinquanta...? No hi ha cap estàndard que això ho pugui valorar. Quan podem considerar, per exemple –i un tema que crec que conscientment el poso sobre la tribuna en aquest Parlament–, que el servei de clavegueram es presta adequadament?, si la major part d'ajuntaments em sembla que han mantingut les infraestructures, però segurament caldria revisar-les i posar-les també en un nivell de qualitat que crec que encara no hi estan.

A l'hora de la veritat –i això, ho repeteixo, és un servei mínim, però no hi ha estàndards ni definits, ni comunament acceptats–, difícilment poden, per tant, els ciutadans forçar l'ajuntament o en algun cas la diputació perquè valori quin és l'estat de la gestió que l'ajuntament porta a terme.

Aquest, senyores i senyors diputats, crec que és el quid de la qüestió: tenim uns ens locals autònoms per a la despesa, però amb uns ingressos, diguem-ne, autodeterminats, estructuralment insuficients, dependents de les transferències i participacions d'altres nivells de l'organització de l'Estat. D'aquí la importància –ho vull repetir, ja ho deia abans– de la participació dels municipis en els ingressos de l'Estat i del fet que aquesta participació creixi, com a mínim, al mateix ritme que els ingressos estatals.

Veurem ara quines van ser les primeres mesures d'adaptació al marc constitucional. Justament, les primeres mesures d'adaptació de les finances locals al marc constitucional van ser pel Decret-llei del 81 que va eliminar tot l'entramat de l'aparat de tutela i control estatal que s'exercia sobre l'activitat dels ens locals com ara, doncs, l'aprovació externa dels pressupostos o de les seves ordenances fiscals.

A més d'altres mesures que va introduir aquest Decret-llei, s'establien procediments per a la liquidació dels deutes contrets pels ajuntaments en els exercicis 79-80, i assumia l'Estat, en aquell moment, el 50% de la càrrega financera dels crèdits atorgats pel Banc de Crèdit Local a aquest efecte. Per tant, sabem que això, l'endeutament, no és nou, només m'he remuntat a l'any 79-80 i ja es va haver de procedir a fer una liquidació de l'endeutament dels ajuntaments.

Malgrat totes aquestes mesures, mitjançant el Decret-llei del 83, la conjunció del baix rendiment dels recursos locals amb la inevitable expansió de la despesa –com ja he dit abans– originada per la necessitat d'abastar i donar resposta a les demandes socials en infraestructures i serveis, va donar pas a un ràpid procés d'agreujament de la situació econòmica de molts ajuntaments. Això va forçar l'aprovació de la Llei de 1983, de mesures urgents de sanejament i regulació de les finances locals. Amb aquesta Llei l'Estat feia creu i ratlla –deia– de tota la situació anterior; va assumir els dèficits acumulats pels ajuntaments fins al 31 de desembre de 1982 –recordem que tan sols dos anys abans s'havia pres una altra mesura semblant. Aquesta Llei imposava mesures força restrictives. No obstant, aquest Llei, al mateix temps que sanejava les hisendes locals, crec, senyores i senyors diputats, que creava un precedent pervers: en reconèixer la insuficiència estructural dels ingressos municipals no discriminava en relació amb el tipus de despeses que havien realitzat els ajuntaments que s'hi acollien. Això, en darrera instància, senyores i senyors diputats –suposo que faran la mateixa valoració que jo mateixa– penalitzava comparativament els gestors més prudents i legitimava els mes agosarats.

Seguint aquesta línia de legislació, arribem a la Llei reguladora de les finances locals. Aquesta Llei desenvolupava les previsions de la Llei de bases de règim local amb la intenció de superar els problemes més greus que fins aquell moment s'observaven en el sistema de finançament local vigent encara que era pre-democràtic; estava apedaçat, però encara era pre-democràtic. Es pretenia que la nova Llei superés les limitacions del vell model, un ventall de tributs –com deia abans– poc o gens flexibles i adaptables a l'evolució de l'activitat econòmica i un sistema de participació en els ingressos estatals mancat, sobretot, d'automatisme. Es confiava, també, que la nova regulació respondria millor a les peculiars necessitats dels grans municipis, també a les necessitats dels municipis turístics o residencials i també, per distinció, als municipis rurals. És a dir, que trencaria, també, un altre efecte que era l'uniformisme existent i obria la possibilitat que els mateixos ens locals modifiquessin

els seus sistemes de finançament en funció de les seves possibilitats i els seus problemes específics.

Senyores i senyors diputats, saben que la Llei de finances locals, després de cinc anys de vida, es troba en una situació dolenta, que l'èxit no ha coronat les expectatives ni de bon tros, i en això em sembla que hi estem tots d'acord, doctrina inclosa. La mateixa Federació de Municipis ha publicat recentment un estudi, que considero molt valuós, sobre el finançament municipal i crec que la major part de les afirmacions que conté són compartides, almenys per aquesta consellera, i em penso que per la major part de les senyores i senyors diputats. El tractament que dóna aquest estudi a la Llei de hisendes locals és fortament crític –suposo que ja ho coneixen– tant pel que fa a les solucions tècniques adoptades com pels efectes reals que ha tingut l'aplicació sobre els ens locals catalans.

La nova Llei basava l'esquema dels recursos propis dels municipis en tres impostos més o menys nous, amb referents més o menys clars a figures que ja eren existents, però que tenien una pretensió racionalitzadora i innovadora, encara que no ho eren tant. Realment, ho repeteixo, l'existència d'aquests tres impostos més o menys nous no ha estat gaire reeixida. Faré referència ràpida a l'impost sobre béns immobles. Aquest impost no presentava cap problema doctrinal; la totalitat o quasi la totalitat dels països del nostre entorn disposen de figures semblants, impostos, aquests impostos sobre la propietat, que constitueixen una part molt significativa dels ingressos locals. Per tant, un impost, el més important, d'ingressos locals.

Els problemes, com tots vostès saben, han nascut no a l'hora de parlar de l'impost de l'IBI, sinó a l'hora d'actualitzar els valors cadastrals. L'Administració central de l'Estat –que assumia l'actualització del cadastre– no se n'ha sortit fins ara. L'anomenat *catastrazo* ha marcat un greu precedent, un retrocés sense paliatius en el procés de racionalització de les finances locals.

Senyores i senyors diputats, no fa gaire hem viscut la protesta dels ajuntaments afectats pel tractament fiscal donat als concessionaris d'autopistes, que posa de manifest com, de vegades, a través de la legislació de l'Estat, es tracten de manera poc rigorosa les finances municipals. Hi ha una llei que reconeix el 95% d'exempció a les autopistes, societats anònimes privades, però una llei..., i, en canvi, alguns ajuntaments es queixen perquè no està resolt judicialment el pagament que han de fer dels habitatges socials alguns ajuntaments de Catalunya. Sempre s'ha reconegut el valor administratiu, doncs resulta que les autopistes, que són d'una societat anònima i, per tant, privades, tenen el 95% d'exempció, i, això, en aquest Parlament, no es va dir: «es va a reclamar a la Generalitat per uns habitatges socials», i jo els recordo que vostès mateixos, en una reunió de no fa gaires dies, han parlat d'aquest problema de l'exempció del 95% de l'IBI, que, per altra banda, penso que és un impost, el més important ingrés local.

En el cas de l'altre impost, l'impost sobre l'activitat econòmica, l'IAE, ni tan sols ha existit una bona acollida doc-

trinal; és un impost per a tothom antipàtic, que potser tan sols es justificaria –i que, a més, té unes pretensions recaptadores per als ajuntaments molt baixes–, que només es justificaria si fos com a impost de matrícula. En realitat l'impost no respon ni al seu títol, perquè no grava l'activitat econòmica, sinó tan sols l'existència física d'instal·lacions.

Tots coneixem també quina ha estat l'acollida d'aquest impost, de l'IAE, en uns moments molt conflictius per a moltes activitats econòmiques. A més, queden problemes per acabar de resoldre, com ara la tributació, en aquest impost, de les caixes d'estalvi, que genera tensions innecessàries. Les caixes d'estalvi no han de pagar l'IAE i en canvi els comerciants sí. Per tant, veig que quan aquests temes es resolen d'una manera des de l'Administració de l'Estat, segurament perquè no compleixen allò que diu la carta d'autonomia municipal europea, no consulten els ens locals afectats i, per tant, es cometen aquestes imprudències.

L'altre impost, sobre vehicles de tracció mecànica, és un impost que funcionava l'anterior i per tant funciona el d'ara, com funcionaria qualsevol figura tributària que gravi l'automòbil. Pel que fa a l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres i l'impost sobre l'increment del valor de terrenys de naturalesa urbana, i a la nova, també, regulació de taxes i preus públics, val a dir que també han estat considerats negativament per part de la doctrina, tant pel que fa a la seva regulació jurídica, per les inseguretats que genera, com pels seus rendiments econòmics.

Ens trobem, doncs, que la Llei reguladora de les finances locals tenia –i té, perquè encara és vigent– coses bones i coses noves, però les coses noves, com hem vist, segurament no eren gaire bones i les coses bones tampoc eren cap novetat.

Entre les coses bones, i segurament de novetat també, per fer l'excepció a la regla, està el nou sistema de participació dels ens locals en els ingressos tributaris de l'Estat, que almenys ha aportat dos elements positius indubtables: el volum global de la participació ha crescut considerablement, no tant com els ingressos de l'Estat, i es va establir –i aquesta és la segona bondat– un procediment automàtic per a la seva actualització. No obstant –i ara veiem les que no són bones–, no s'ha avançat gaire en la racionalització de la distribució, ni a garantir que la participació en els impostos de l'Estat creixi –ho repeteixo– de manera paral·lela als ingressos estatals.

Els problemes més greus han sorgit en l'aplicació pràctica del procediment d'actualització i liquidació. També ho és en el procediment de participació, perquè es va premiar sense gaires correctius únicament l'element de població. Però els problemes més greus han sorgit en l'aplicació pràctica del procediment d'actualització i liquidació. En efecte, les liquidacions que l'Administració central de l'Estat realitza de la participació en els seus ingressos tributaris han perdut tot rigor conceptual i s'han transformat en objecte de negociació crispada. L'endarreriment en la seva percepció genera tensions de tresoreria als ajuntaments, que repercuteixen en les despeses financeres també, en les finances i en les despeses financeres dels municipis.

Suposo que les senyores i els senyors diputats no consideraran exagerada aquesta afirmació de la negociació crispada i que provoca tensions de tresoreria, si tenim en compte que fins al mes d'abril d'aquest any no s'ha aprovat la liquidació corresponent a l'any 90. Aquest any, per imperatiu legal, s'ha de procedir a una reconsideració del sistema de participació dels ens locals en els tributs estatals. Seria el moment de resoldre tots aquests problemes conflictius, i espero que aquest debat contribueixi a poder aportar-hi solucions.

Permetin-me, senyores i senyors diputats, que insisteixi en un problema derivat de la Llei que ens preocupa molt: la Llei ha adoptat –la Llei d'hisendes locals– un criteri d'afavoriment sistemàtic dels municipis més poblats. I el que és encara menys justificat és que aquesta clara discriminació, si no s'hi introdueixen correctius, s'estén també a la regulació dels ingressos propis dels municipis.

Els ciutadans, pel fet de residir en un municipi petit, tenen el mateix dret que els altres a la provisió de determinats serveis locals. Altre plantejament diferent resultaria difícilment acceptable a la llum dels preceptes constitucionals. Això ha portat al fet que molts municipis petits hagin intentat establir aquests serveis, amb una tendència que sembla haver assumit també el legislador sectorial. Aquesta és, sens dubte, una causa de l'important desequilibri financer en els petits municipis, que suposen –aquests municipis– un percentatge molt elevat dels municipis catalans, i on viu més del 15% de la població de Catalunya. De tota manera, malgrat aquest afavoriment de les finances dels municipis més poblats, els seus problemes, els dels municipis grans, les demandes ciutadanes a les quals han de donar adequada resposta i les despeses específiques que en ocasions han de suportar, en benefici, evidentment, del conjunt de la societat catalana, configuren també per a ells un quadre financer fortament preocupant.

Aquest, i significatiu, és el cas, entre d'altres, del municipi de Barcelona. Coneixem la situació financera de l'Ajuntament de Barcelona, que es ressent, evidentment, de l'esforç que ha realitzat anys enrere; hem de col·laborar entre tots –i avui espero que el debat serveixi per a això també– a trobar la solució a aquests problemes en el nivell que correspongui, no fent ni els uns ni els altres una instrumentalització d'aquesta situació que ens allunyi de les solucions. Ans al contrari, hem de treballar amb una absoluta lleialtat institucional, i situar les competències sobre això en el Parlament que correspongui.

Voldria fer una breu referència, també, a les finances de les diputacions, dels ens provincials. Les diputacions, arran d'aquesta Llei, de la Llei reguladora de les finances locals, s'han constituït en uns ens plenament dependents de les participacions en els ingressos estatals.

De fet, senyores i senyors diputats, ho coneixen, en els pressupostos de la diputació, d'ingressos sobren gairebé tots els capítols, llevat del capítol 4. Fins a una data molt recent no s'ha desenvolupat una de les possibilitats establertes, que era el recàrrec sobre l'IAE. Les finances provincials encara

no s'han recuperat del trauma, jo diria, que va suposar la desaparició del recàrrec sobre l'ITE.

També voldria fer un breu repàs sobre les comarques i què ha estat la llei reguladora de les hisendes locals sobre les finances comarcals. L'article 136 d'aquesta Llei diu textualment: «Les comarques no podran exigir cap dels impostos ni recàrrecs regulats en la present Llei» —la Llei d'hisendes locals—, «ni percebre participació en els tributs de l'Estat». Afortunadament afegia que les lleis de les comunitats autònomes que creïn en el seu territori comarques o altres entitats determinaran els recursos econòmics que se'ls assignin. A hores d'ara no sabem ni entenem per què no hi han estat incloses les comarques o, simplement, la possibilitat d'altres ens diferents de les diputacions, de les províncies i de les entitats metropolitanes.

Parlaré també de les entitats metropolitanes. Tampoc han estat..., segurament han estat més ben parades que les comarques, però tampoc és un sistema correcte i molt menys de futur. Si bé no es preveu, en la Llei d'hisendes locals, la participació directa en els ingressos de l'Estat, es va prorrogar fins a finals del 93 un determinat sistema de finançament —dic «determinat» per no qualificar-lo d'una altra manera—, i estableix la possibilitat d'imposar recàrrecs sobre l'IBI. Després de tota aquesta descripció acabaré dient —aquesta descripció quant al marc— el que em sembla, de tota manera, malgrat que tot és preocupant, el que és més preocupant de la Llei, i és que la Llei en el seu títol preliminar declarava la pràctica totalitat del contingut de la Llei com a bases del règim jurídic financer de l'Administració local.

Senyores i senyors diputats, amb una llei tan detallista, tan reglamentària, les possibilitats que el Parlament de Catalunya pugui procedir a legislar en el seu desenvolupament són més aviat petites. Això vol dir que la Llei reguladora de les finances locals ha tancat per a nosaltres el tema, i l'ha tancat malament, perquè he dit que les possibilitats d'intervenció legislativa o de desplegament d'aquesta Llei per part del Parlament de Catalunya són pràcticament inexistents.

Passaré ara a descriure la situació actual. Senyores i senyors diputats, després de quatre anys —gairebé cinc— de l'aprovació d'aquesta Llei, quan ja s'han posat en funcionament tots els tributs que establia, quan s'han de reconsiderar a finals d'aquest any els criteris d'actualització de la participació dels ens locals en els ingressos tributaris estatals, pot afirmar-se que la Llei d'hisendes locals ha fracassat totalment en l'objectiu de garantir la suficiència financera dels ens locals.

Els estudis de què disposem, realitzats tant per la Federació de Municipis com per l'Associació Catalana de Municipis —perquè en aquest punt coincideixen en els seus trets bàsics— permeten afirmar que la participació dels ens locals en la despesa pública global es manté pràcticament als nivells del 1988, quan estem al 1993. D'altra banda, l'estalvi net ha disminuït i, en conseqüència, el dèficit cobert amb el recurs al crèdit ha augmentat considerablement, alhora que s'aprecia una clara recessió en l'activitat inversora local. Alguns diran que quina hauria estat la situació si no hi ha-

gués hagut aquesta Llei, però em penso que en això no podem entrar, sinó que només hem de descriure la situació produïda per aquesta Llei.

Queda encara un tema pendent de reflexió: ho anunciava abans, al començament: si aquesta crisi dels ens locals és pitjor que la crisi financera que pateixen, que patim els altres nivells de l'organització política de l'Estat. Podem estar d'acord, senyores i senyors diputats, que la crisi financera dels ens locals és certa, és greu i potser té elements que la fan comparativament més greu que la crisi dels altres nivells; no tenim estudis suficients per fer-ho, per fer una asseveració més contundent.

Aquesta, senyores i senyors diputats, aquesta situació, en l'anàlisi de la qual crec que tots podem coincidir força, es percep —i és la meua opinió, és l'opinió del Govern— de forma ben diferent per part del Govern central.

En primer lloc, els seus responsables econòmics mai no han considerat com a substancialment insatisfactori el baix pes relatiu del sector públic local dins el conjunt del sector públic ni, per altra banda, el baix pes relatiu no només de les finances locals o del sector públic local, ni tampoc han considerat el baix pes relatiu de l'activitat econòmica de les comunitats autònomes. S'ha dit, per algun responsable ministerial, que el nivell d'ingressos dels ens locals —paraules textuais— «era l'adient al seu nivell competencial» i que, en tot cas, les comunitats autònomes arreglarien tots els mals.

Aquest plantejament, aquest intent de fer quallar aquest plantejament ha entrat en crisi a l'hora de concretar el compromís del Govern central amb la Generalitat en relació amb la cessió del 15% de la recaptació de l'IRPF. Crec que es va intentar que els ajuntaments demanessin a la Generalitat una part d'aquest percentatge de participació. Haig de dir que els ajuntaments de Catalunya no han caigut en aquest parany, no ho han volgut, i han comprès que la situació dels seus problemes —i això és un exercici de responsabilitat— no pot venir d'una reducció dels ingressos de la Generalitat.

A Catalunya, la crisi financera afecta no només els ajuntaments —ja he dit que pot ser més greu—, afecta també els altres ens locals creats per llei d'aquest Parlament català, és a dir afecta les comarques i les entitats metropolitanes i, fora del sector públic local, també la Generalitat de Catalunya.

Faré esment —perquè ja ho he fet, de passada, sobre les finances de les comarques— faré una breu referència a les finances de les entitats metropolitanes. La Llei 1987, anomenada de la Conurbació de Barcelona, creà dues entitats de caràcter funcional: l'Entitat Metropolitana del Transport i l'Entitat Metropolitana dels Serveis Hidràulics i del Tractament de Residus. Aquestes entitats metropolitanes, que presten una bona part dels serveis que abans gestionava l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona, tenien previst el seu finançament a l'article 26 de la Llei, on s'enumeraven, entre altres, les aportacions dels ajuntaments integrats en el seu àmbit.

Aquestes aportacions tenen una justificació històrica ben evident. Recordaran les senyores i els senyors diputats que

l'extingida Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona disposava de dues vies de finançament diferent: per imperatiu legal, d'una banda, els vint-i-set ajuntaments integrats havien d'aportar el 3% de les seves despeses ordinàries i, d'altra banda, la Llei de pressupostos generals de l'Estat assignava anualment a la Corporació una participació en els ingressos estatals que es calculava, considerant pel que fa al coeficient de participació dels municipis, en funció de la seva població, que tots ells es trobaven en intervals superiors, se sumaven a tota la població dels ajuntaments. Aquesta operació generà una diferència positiva respecte a l'import que corresponia en funció de la seva població efectiva, diferència que era la que es transferia directament a l'Entitat.

Podem recordar –fent un incís– que en la discussió del pressupost de 1984 al Congrés de Diputats –és per això que deia que l'Administració central no té la mateixa sensibilitat ni connecta amb aquesta preocupació–, el Congrés de Diputats va rebutjar una esmena de Minoria Catalana que introduïa un finançament diferencial a favor de l'Entitat Municipal. Efectivament, l'any següent es va introduir i, una vegada declarada per Llei d'aquest Parlament l'extinció de l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona, els ajuntaments es van alliberar de l'aportació obligatòria a què em referia i l'Estat, fins a l'exercici d'aquest any, ha mantingut en les seves lleis de pressupostos generals el mateix sistema de càlcul de la participació dels antics municipis de l'Entitat en els seus ingressos tributaris. Ara bé –per això els deia que era un procediment no regit i molt menys de futur–, la transferència s'efectua directament als municipis, tot i que de forma que permet la identificació de la part que correspon a l'antiga pertinença a l'Entitat.

No se sap com quedarà la situació de finançament després per la Llei de 1984 i, a més, el procediment establert per tal de fer arribar aquestes aportacions a les entitats metropolitanes –el senyor alcalde de Barcelona ho coneix bé i altres alcaldes també– és tortuós i conflictiu. Per tant, no es tracta d'un tema pacífic i molt menys tancat; en qualsevol cas, cal desmitificar el tractament que de vegades s'ha fet de la regulació de les institucions metropolitanes.

Aquest Parlament, senyores i senyors diputats, ho coneixen, s'ha pronunciat inequívocament sobre el caràcter instrumental de les entitats metropolitanes que és el més adient a les presents circumstàncies, en una Catalunya que ha recuperat les seves institucions d'autogovern. La Generalitat exerceix la potestat d'organització del territori en funció d'una idea global de país.

La situació política que al seu dia va fer que la creació de l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona fos considerada com un element positiu no és, afortunadament, ni de molt lluny, la d'ara. En les presents circumstàncies, qualsevol intent de recuperar, ni tan sols en part, l'antiga entitat, i molt especialment si això fos fora d'aquest Parlament, em sembla confusionista, innecessari i sobretot mancat de la lleialtat que les nostres institucions ens han de merèixer a tots.

Després d'aquesta descripció, què pot fer la Generalitat? Aquest debat parlamentari sobre què pot fer la Generalitat

se situa clarament en el camp de les possibilitats legislatives de la Generalitat i en el camp de l'acció de govern del Govern de la Generalitat. Què fem? Què podem fer? Quina és i ha de ser la nostra resposta dins les presents circumstàncies legals i econòmiques?

Aquest Parlament va aprovar una Moció el mes d'octubre i us proposo que en el sentit de la Moció –i abans d'això– parlem primer de quines són les possibilitats que aquest Parlament pugui complir el que va votar, pugui, per tant, modificar la normativa en matèria de finances locals, i després parlarem de les possibilitats financeres de la Generalitat, que, per altra banda, els senyors diputats d'aquest Parlament coneixen millor que ningú, ja que són els que anualment aproven el pressupost. Aquests són, doncs, els límits –i no la voluntat política–, els autèntics factors limitatius per a l'actuació de la Generalitat i, en el seu cas, del Parlament.

Pertocava a la Generalitat, una vegada que l'Estat havia regulat mitjançant la Llei d'hisendes locals, el desplegament de la legislació mitjançant una llei del Parlament de Catalunya. Ja hem vist en la descripció que he fet –i també corroborada pel dictamen del Consell Executiu– que la Llei de l'Estat no respecta ni l'autonomia local, ni les competències de la Generalitat en aquesta matèria, fet que ha motivat, que va motivar –ho coneixen– la interposició per part del Govern català d'un recurs d'inconstitucionalitat.

Per tant, sembla obvi que no podem assumir com a correcta la normativa estatal; normativa que, per altra banda, no només per la Generalitat, sinó que des del començament va comptar amb una opinió negativa molt generalitzada, molt generalitzada la doctrina i sobretot els mitjans municipalistes.

Si ara s'elabora un projecte respectuós amb aquesta Llei estatal, la Generalitat s'hauria de limitar a regular només les hisendes dels consells comarcals i no tant les de les entitats metropolitanes, perquè també tindria un estret marge dins de la legislació estatal.

Un cas particular d'aquesta, del que es podria incloure en aquesta regulació –i que no es pot–, és el referent a la participació dels ens locals de Catalunya als ingressos estatals. Feia referència abans a la sentència del Tribunal Constitucional del 24 de maig del 90 en relació amb un recurs interposat contra la Llei de pressupostos generals de l'Estat que ha declarat la constitucionalitat de la distribució per part de l'Estat de la participació dels municipis i les províncies en els seus ingressos; per tant, un altre aspecte en el qual tampoc podem intervenir almenys com a criteris generals de distribució.

Per tant, s'evidencia una vegada més la dificultat de regulació de les hisendes locals amb què es troba el Parlament de Catalunya. Es dona el cas paradoxal que la Generalitat, en l'exercici de les seves competències, ha disposat, efectivament, de l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona i ha creat, en substitució, les entitats metropolitanes, però per altra banda no ha pogut atendre el seu finançament, redistribuint tan sols el fons que aquella rebia especialment

per a aquesta finalitat i que ara reben els municipis i després passa a la Mancomunitat voluntària de municipis. Barcelona, capital de Catalunya, té plantejats problemes molt específics que segur que no es poden resoldre amb els mitjans de què ara disposem, per tant, tampoc el tema de les finances de l'Ajuntament de Barcelona i d'altres ajuntaments es pot resoldre ni es pot regular des d'aquest Parlament.

És el moment, ara, en aquest moment, al final del 93, que s'ha de reconsiderar, perquè és imperatiu legal, la participació dels municipis en els ingressos estatals. Hem vist que les possibilitats de regulació de la Generalitat són pràcticament nul·les, malgrat les previsions contingudes a l'Estatut d'autonomia i en la Llei municipal de Catalunya, que són pràcticament inexistents o molt, molt reduïdes.

Per tant, la legislació catalana en aquest moment tindria, en realitat, poca incidència efectiva. Per tant, la Generalitat, el Parlament de Catalunya podem dir què han de fer els ajuntaments, quines competències tenen, les podem redistribuir, però no com ho hem de pagar. Semblaria, d'entrada, fora de discussió que una determinada capacitat d'organització territorial i d'assignació de règim competencial de les entitats territorials hagi d'anar acompanyada d'una capacitat de distribució dels recursos econòmics, però la situació —que aquesta seria la ideal, almenys millor que la que tenim—, la situació actual no és aquesta.

La Generalitat té la potestat d'alterar i redistribuir d'una forma força important —vull reconèixer-ho— l'abast i l'exercici de les competències dels ens locals de Catalunya, però no té poder per adequar els recursos econòmics d'aquests ens, ja que aquesta finalitat, aquesta facultat, l'Estat se l'ha autoreservada i l'exerceix indiferenciadament pel conjunt de municipis i províncies de les comunitats autònomes de règim comú sobre la base d'un esquema competencial generalitzat i uniforme, sense tenir en compte les alteracions que en l'esquema han efectuat la Generalitat o, en el seu cas, altres comunitats autònomes.

És a dir, ens trobem en una situació caracteritzada per una important capacitat de la Generalitat per redistribuir i ordenar competències entre els ens locals i la mateixa Generalitat i, d'altra banda, la pràctica impossibilitat d'incidir en la regulació de la potestat tributària local i en el sistema de participació dels tributs que recapta l'Administració central de l'Estat.

Qualsevol iniciativa legislativa que es vulgui efectuar ha de prendre en consideració la resposta que es vulgui donar a una qüestió fonamental: quins recursos tenim, amb quins recursos compta la Generalitat per millorar substancialment la situació financera dels ens locals. La resposta, senyores i senyors diputats, és prou coneguda per aquest Parlament.

El procés de recuperació de la capacitat d'autogovern ha estat el que ha estat i fins ara el finançament de la Generalitat s'ha dissenyat —per més que les successives modificacions puguin enterbolir aquest fet— entorn a l'eix que va constituir inicialment l'anomenat cost efectiu dels serveis transferits. Així doncs, l'actual model de finançament determina que no disposem de capacitat financera sedentària per

actuar en un nou àmbit —que actualment no està dotat— sense incrementar la pressió fiscal global sobre la societat catalana.

A hores d'ara, una part dels pressupostos de la Generalitat ja arriba als ens locals en forma de transferències. D'acord amb les dades que figuren als pressupostos de la Generalitat per al 1993, els ens locals de Catalunya rebran —i ara farà la distinció— més de 212.000 milions de pessetes provinents de transferències de fons de la Generalitat. És cert —i per això feia la desagregació— que aquesta quantitat global, més del 14% del pressupost de la Generalitat, inclou la participació dels ens locals en els ingressos estatals, que es canalitza a través del pressupost de la Generalitat. Però no hem d'oblidar que hi ha la quantitat de més de 54.000 milions de pessetes que procedeixen dels ingressos de la Generalitat, no dels de l'Estat, que fa arribar als ens locals, per tant, molt més del que recapta per impostos propis. Crec que això s'ha de dir en aquest Parlament perquè és molt important l'esforç que la Generalitat fa i té amb els ajuntaments. I jo crec que no val efectuar comparacions en què es prenguin com a punt de partida els rendiments dels impostos cedits per l'Estat, perquè aquests impostos no han estat mai a compte del finançament estatal i, en conseqüència, financen despeses pròpies de la Generalitat i, per tant, despeses ja compromeses.

Els diferents departaments de la Generalitat fan arribar als ens locals més de 32.000 milions de pessetes —d'aquests 54.000 que els deia abans— en concepte de transferències i subvencions destinades, en més d'un 60 o a la vora d'un 60%, al finançament d'inversions d'infraestructures i equípaments de competència local. La resta fins a 54.000 milions de pessetes corresponen a transferències dels ens autònoms i ens gestors dependents de la Generalitat: Escola de Policia, Institut Català de Seguretat Viària, Junta de Residus, Junta de Sanejament.

Un bon exemple d'aquestes transferències en concepte de subvenció a la inversió dels ens locals el constitueix el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. En aquest moment, en què s'està executant el Pla quadriennal 1992-95, creiem que cal iniciar una reflexió sobre els criteris de distribució i de selecció de les actuacions i avançar en la consideració de determinats factors que contrarestin d'aquesta manera tendències a la desagregació de nuclis avui integrats en municipis. Em refereixo al fet que, sovint, el plantejament de segregació d'algun nucli té com a conseqüència la manca —diuen— d'atenció que reben per part de l'ajuntament del qual depenen.

A més d'això, preveiem que en els propers exercicis, i amb caràcter complementari, els municipis que tenen com a agregats antics municipis disposin d'una línia de subvencions per atendre inversions específicament destinades a aquests nuclis. Abans es deia «cada municipi una obra», i per això molts municipis amb nuclis agregats tenien problemes perquè no era cada municipi una obra, sinó atenció a tots els nuclis que estaven integrats.

Dins d'aquestes transferències figura també la participació —dins d'aquests 211.000 milions—, la participació dels

ens locals de Catalunya en els ingressos de la Generalitat, integrada al Fons de cooperació local de Catalunya, que es distribueix exclusivament entre els consells comarcals, donada la ignorància a què els va sotmetre la Llei d'hisendes locals. Així com a conseqüència de la limitada quantia –enguany són 2.800 milions de pessetes– i del tractament fortament discriminatori que rebien les comarques en aquesta Llei, es va crear aquest Fons de cooperació local.

Aquestes dotacions no esgoten l'aportació real de la Generalitat de Catalunya als serveis de competència local, en tant que hi ha departaments i empreses dependents de la Generalitat que realitzen un seguit d'actuacions que reverteixen també directament en la millora de la qualitat en la prestació dels serveis locals. Recordem, per exemple, les inversions en matèria de patrimoni arquitectònic, d'infraestructura hidràulica –ja m'hi referia abans, quan donava les xifres– per a l'abastament d'aigua, o per al mateix desplegament de mossos d'esquadra complementant les policies locals. Bona prova d'això –d'aquests recursos que es destinen– és la Junta de Sanejament, que realitza despeses destinades a la prestació d'aquest servei per un import superior a 50.000 milions de pessetes. En definitiva, senyores i senyors diputats, els recursos són limitats, però és cert que la Generalitat fa un gran esforç d'aportació dels seus ingressos a les hisendes locals.

Entro ja en la part final d'aquesta exposició, dient que abordem aquesta situació partint d'un entorn normatiu i financer que limita seriosament les possibilitats d'actuació d'aquest Parlament i del Govern de la Generalitat. I ho fem, tot això, dins d'un model d'organització territorial de Catalunya en què determinats elements definidors, com són les comarques i les entitats metropolitanes, pateixen especialment els efectes d'aquestes limitacions en el grau de definició del sistema financer. Aquesta és, senyores i senyors diputats, en síntesi, la situació. I és a partir del reconeixement de la seva gravetat –que ho reconeixem– i complexitat –que ho reconeixem– que podem, en aquest Parlament, plantejar-nos línies d'actuació i formular propostes de futur.

Senyores i senyors diputats, dins d'aquestes serioses limitacions, i que crec que en l'enumeració hi estaran d'acord, però també amb la voluntat de trobar entre tots les solucions que el món local avui ens exigeix, estem, el Govern està obert a escoltar totes les opinions, a considerar tots els plantejaments, comptant això sí, per endavant, amb la llealtat de tots. És per això que estem iniciant i participarem en aquest debat amb una greu preocupació pel tema, però també amb confiança que entre tots puguem arribar a fer plantejaments.

Quines són aquestes propostes d'actuació de futur? Senyores i senyors diputats, considero –i potser semblaria una obvietat, però no ho és en aquest cas– absolutament necessari que el primer objectiu és actualitzar ràpidament la informació sobre la situació present de les finances locals de Catalunya, que no ho tenim, i ho saben els mateixos senyors diputats i senyors alcaldes. I per això volem disposar al més aviat possible de les liquidacions dels pressupostos del 92,

que moltes corporacions locals encara no han tancat i que pensem que reflectiran clarament quin és l'abast de la crisi de finançament local en aquests moments. Aquesta informació ens ha de servir de base per a procedir a una diagnosi de l'abast dels problemes que ens permeti albirar quines són les possibles vies de solució.

No sé si algun diputat s'ha exclamat quan he dit aquesta obvietat, però el cas és que per això es va crear, per actualitzar la informació sobre la situació real de les finances locals, es va aprovar en el si de la Comissió de Govern Local de Catalunya, en la qual estan representades la Federació i l'Associació de Municipis, una ponència tècnica específica per a l'estudi de la situació de les hisendes locals, i per tant, després, proposar l'establiment de les possibles línies d'actuació a seguir. En aquesta ponència participen per la Generalitat el Departament de Governació, Economia i Finances, la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis. Crec que abans de res, crec que cal que ens posem d'acord en la valoració dels dèficits, que en massa ocasions es donen per generalitzats arreu de les nostres corporacions o ens locals i hem de saber com estem, i en això ens hem de posar d'acord. Primer ho hem d'esbrinar i ens hem de posar d'acord en la valoració dels dèficits.

Igualment, cal que arribem a un principi de consens abans d'establir línies d'actuació sobre quines són les causes que poden haver provocat la situació actual. Crec que demà en el debat podríem ja començar a tractar aquests temes, si estan d'acord que ha estat la rigidesa dels impostos locals, si estan d'acord que el sistema de finançament de la Llei d'hisendes locals és uniformista enfront de la diversitat tipològica als ajuntaments, si estan d'acord que els problemes de tresoreria estan generats sobretot pels retards en el lliurament de participacions i subvencions, si estan d'acord que els costos financers són creixents cada vegada més.

I també pensem que s'han de donar elements que requereixen una reconsideració de l'actuació de determinats ajuntaments, que potser no han fet tots els esforços per a la racionalització de la despesa; en això també ens hem de posar d'acord. Ens hem de posar d'acord que hem de portar a terme una rigorositat en la gestió de la despesa pública, també els ajuntaments. Crec que ens hem de posar d'acord que entre tots podríem millorar significativament la capacitat de gestió per adaptar-se a les noves exigències d'austeritat que implica la crisi econòmica. Crec que els principis i els acords de Maastricht també s'han d'aplicar als ajuntaments, als ens locals, a les administracions locals. Cal, en conseqüència –i en això també ens hem de posar d'acord–, que tots fem nostre l'esperit de contenció de la despesa pública, de la minoració de l'endeutament i la reducció del dèficit públic, que tot això porta aparellada la nostra incorporació a la Unió Europea. També la incorporació dels municipis catalans.

Aquesta ponència a què em referia ha començat ja el seu treball enviant a més de 500 alcaldes de Catalunya –per tal de fer una mostra estadística– una enquesta sobre la seva situació financera. Aquesta carta la menciono aquí, aquesta

carta que s'ha enviat. Aquesta mostra estadística a 500 ajuntaments constitueix –i per això ho menciono aquí en aquesta tribuna– un exemple dins del que ha de ser la col·laboració interinstitucional. S'exposa als alcaldes la importància de l'estudi, demanant-los la col·laboració –i això es fa– amb la Federació, l'Associació de Municipis i la Generalitat.

Deia abans que la ponència tècnica no esgotarà la seva actuació en aquesta fase de diagnosi una vegada ens haguem posat d'acord amb tota aquesta llista que els he llegit, sinó que també haurà de formular propostes de línies d'actuació. Crec que aquesta ponència ha d'actuar amb la més gran llibertat i amb un grau important d'iniciativa pròpia, però crec també que no interfereix avui en la seva actuació si avancem els trets definidors de les mesures més adequades, que considera el Govern i la consellera de Governació més adequades –si més no, almenys des de l'òptica del Govern de la Generalitat– i coherents evidentment aquestes mesures amb el marc legal de què els he fet descripció i amb el recurs d'inconstitucionalitat que hem interposat davant la Llei estatal.

Quins són els elements que hauríem de considerar en una nova regulació que és com a conseqüència de les crítiques que efectuava a la legislació existent? Una regulació pròpia de les hisendes locals de Catalunya requereix, prèviament –i per tant, s'hauria de modificar la legislació estatal–, la ruptura del plantejament monopolista que ha fet l'Estat en relació amb les hisendes locals. Això implicaria la definició dels preceptes de la Llei reguladora d'hisendes locals que veritablement han de tenir la categoria de bàsics, a partir dels quals la Generalitat podrà establir la seva regulació pròpia. L'Estat ha de desqualificar de bàsics gran part dels preceptes de l'actual Llei d'hisendes locals; així deixaria camp lliure a la Generalitat, al Parlament, per establir a Catalunya un règim econòmic financer dels ens locals amb característiques pròpies.

Es considera que l'experiència dels països del nostre entorn econòmic, els més propers europeus, no permet suposar que la fiscalitat local pugui disposar de nous tributs substancialment diferents dels actuals, ni en els supòsits a gravar ni el volum dels rendiments a obtenir. Fins i tot podríem considerar –i això ho deixem també per al debat– la conveniència de modificar, de proposar modificar o suprimir determinats tributs locals ara existents i que han originat més problemes dels que podrien resoldre. En conseqüència, després de dit això, creiem que el finançament dels ens locals dependrà cada vegada més de la participació en els ingressos de l'Estat. Es considera substancial –això passa també a altres països d'Europa– una modificació de la Llei d'hisendes locals que doti de contingut efectiu l'article 48.2 de l'Estatut d'Autonomia en el sentit següent: que les participacions dels ens locals en els tributs de l'Estat siguin percebudes a través de la Generalitat; que sigui el Parlament de Catalunya qui estableixi els criteris legals de distribució amb el desenvolupament, evidentment d'uns criteris bàsics, essencials, però de cap manera exhaustius, que són establerts per l'Estat.

Pel que fa a la participació dels ajuntaments, aquesta distribució passaria per l'estudi dels nivells de prestació dels serveis, de l'esforç fiscal i la comparació del cost dels serveis que presta cada municipi en costos estàndars. És a dir, podríem parlar, en llenguatge col·loquial, d'un finançament «a la mida», ajustat a la capacitat de cada municipi i a les seves necessitats i amb un fort potencial reequilibrador.

Que també aquests criteris bàsics permetin –que fixarà l'Estat, però no exhaustivament– la participació de les comarques i de les entitats metropolitanes en els impostos estatals. El reconeixement, també, de recursos tributaris propis per a les comarques.

Les relacions entre els ens locals i altres nivells de l'organització política de l'Estat s'haurien de reconduir, pel que fa al finançament de les activitats que uns i uns altres realitzen en matèries en què les competències es trobin compartides o mal definides, per la via dels convenis.

En compliment d'allò que estableix –vaig enumerant– la Carta europea d'autonomia local, les transferències i subvencions haurien d'iniciar una transformació en la seva regulació que les apropés cada vegada més a la incondicionalitat, o bé al caràcter de semicondicionades.

Per altra banda, la necessària coordinació en matèries on dominin les subvencions incondicionades s'hauria d'efectuar mitjançant instruments de planificació, com ara..., i en el cas de les comarques, com ara són els programes d'actuació comarcals, els programes d'inversió als ajuntaments i el Pla d'inversions locals de Catalunya i els seus programes de desenvolupament.

També la creació d'un banc públic català, que fa uns dies anunciava el president de la Generalitat, donaria noves possibilitats de finançament als ens locals de Catalunya (*remor de veus*).

La pràctica totalitat d'aquestes línies d'actuació, no totes, implica que el seu plantejament s'hagi de fer en un marc de negociació en què intervingui el Govern central. Moltes d'elles impliquen actuacions legislatives que molt difícilment podrien sortir endavant al Congrés i al Senat, sense un suport de les forces polítiques de tot l'Estat.

Entre aquestes possibles actuacions –i és per això, perquè la negociació excedeix l'àmbit de Catalunya–, es va acordar al Consell Executiu del 6 d'abril la creació d'una mesa tripartida integrada pel Govern de la Generalitat, el Govern central i els representants dels municipis –Federació i Associació–, per tractar el finançament local. Juntament amb el conseller d'Economia i Finances hem comunicat aquest acord, aquesta proposta, al ministre d'Economia i Hisenda, i esperem que estigui ben disposat, sobretot a enviar una resposta immediata.

Entre aquestes possibles actuacions, a nivell autònom o estatal, podríem esmentar les següents: reconsideració sobre la base del que he dit de determinats aspectes de la normativa bàsica, tant de la Llei de bases com de la Llei d'hisendes locals; regulació específica del finançament de les entitats metropolitanes, de les comarques i dels municipis de règim especial –i esmentaré especialment la Llei per al finança-

ment del municipi de Barcelona—; establiment de mesures específiques de refinançament del deute dels ens locals.

En definitiva, i ara sí que acabo, voldria finalitzar aquesta exposició, que he hagut de resumir perquè potser es faria massa llarga per a després poder seguir el debat..., voldria finalitzar aquesta intervenció en un sentit molt similar al de les meves paraules, dies enrere, davant l'assemblea de la Federació de Municipis: no existeix, no pot existir, cap contradicció entre els objectius, entre els interessos, entre les preocupacions dels ens locals catalans i la Generalitat de Catalunya. Els ajuntaments i els consells comarcals són l'expressió del poder local a Catalunya; la Generalitat de Catalunya és l'organització política del nostre autogovern, i només tenen sentit, un i l'altra, en tant que serveixen els ciutadans, contribueixen a la seva prosperitat i a la seva felicitat. Els objectius són els mateixos, varien els mitjans i els àmbits, pot variar també la sensibilitat dels qui ocupem llocs de responsabilitat, però aquesta comunitat d'interessos ha d'imposar-se per damunt de qualsevol altra consideració.

Coneixem la iniciativa de la celebració, em penso, i encara no reeixida, d'un congrés municipalista. Realment la Generalitat donarà el suport necessari perquè es pugui desenvolupar. Estem segurs que, si s'arriba a fer en el seu si, els representants dels poders locals podran reflexionar sobre aquests problemes que avui plantejem, sobre els problemes que ens afecten, i arribaran a conclusions que segur que el Govern de la Generalitat sabrà escoltar i atendre.

Per això pensem, i finalment acabo, que és el moment d'iniciar —potser podríem esperar després de les eleccions—, d'iniciar converses amb totes les forces polítiques representades en aquest Parlament que ens permetin elaborar un protocol d'acords per al finançament dels ens locals de Catalunya. Els continguts concrets d'aquest protocol, en tot allò que faci referència a la regulació estatal, a competències estatals, seria portat a la mesa tripartida amb tota la força que donaria un plantejament unitari català, de la Generalitat i dels ens locals.

En aquesta feina engrescadora, de posar el mateix pas darrere els mateixos objectius, com deia abans, la Generalitat i els ens locals, estic ben segura..., el Govern de la Generalitat —i parlo en el seu nom— està ben segur que arribarem a acords oberts, lleials i generosos. Estem davant d'un problema com el que avui ens ha portat aquí: segur que sabrem posar-nos tots a treballar al servei d'un país que dia a dia anem fent.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera.

Prego uns minuts d'atenció als senyors diputats.

Alteració de l'ordre del dia

Emparant-se en l'article 62.4 del Reglament, diputats que representen més d'una cinquena part dels membres de la cambra sol·liciten l'alteració de l'ordre del dia de la present sessió plenària, en el sentit que els punts números 2, 3 i 4 de l'ordre del dia, que són les interpellacions, passin a ser

respectivament els 12, 13 i 14, i que en cap cas siguin substanciats abans del dia 7 de maig a les deu hores.

Hi ha assentiment per fer aquesta modificació? (*Pausa.*) No? Doncs procedirem a la votació.

Els que estiguin d'acord..., els i les que estiguin d'acord amb la modificació de l'ordre del dia, en el sentit que s'ha exposat, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La modificació de l'ordre del dia ha quedat aprovada per 56 vots a favor, 8 en contra i 39 abstencions.

El senyor Carod-Rovira, per què demana la paraula?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Per fer explicació de vot, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Pot explicar el vot.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies.

El Grup Parlamentari Esquerra Republicana de Catalunya ha votat, òbviament, en contra d'aquesta proposta de modificació d'alteració de l'ordre del dia inicialment previst, i comunicat així als il·lustres membres d'aquesta cambra, perquè entenem que en la seva formulació i en la seva realització pràctica, que de fet significa passar les interpellacions al matí de divendres, un cop s'hagin ja produït les distintes votacions que s'hagin hagut d'anar fent en aquesta sessió, concretament les votacions i el debat a l'entorn de les mocions, aquest procediment entenem que malmet d'una forma directa el prestigi d'aquest Parlament. També entenem que malmet, així mateix, la imatge exterior de la mateixa cambra i, d'una forma molt clara, obre la porta a una utilització del Parlament per a conveniències estrictament partidistes, ja que a ningú s'escapa que el caràcter d'algunes de les interpellacions d'urgència, celebrades en aquest Parlament un divendres al matí, comptaran previsiblement amb una assistència, diguem-ne, més aviat modesta, per ser absolutament generós en l'ús dels adjectius qualificatius, tant en els escons com, probablement, més amunt dels escons d'aquesta cambra.

Per aquest motiu, doncs, el nostre grup parlamentari hi ha hagut de votar absolutament en contra.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. Per a explicació de vot, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. El sentit del nostre vot és favorable, òbviament, a la petició que ha formulat una part del nostre diputats, i obeeix al fet que..., almenys els senyors portaveus i senyora portaveu recordaran que a l'última Junta de Portaveus hi va haver una coincidència plena i total, entre tots els grups, que en els dies actuals no era convenient que els períodes de votacions s'allarguessin a divendres. Amb aquesta finalitat es va fer l'acord d'avançar un dia el debat —que per això el comencem avui i no demà, com s'havia previst en principi—, es van deixar de posar a l'ordre del dia les preses en consideració, que s'hi podien posar, i es van posposar la totalitat de les interpellacions. Hi havia una interpellació d'urgència del Grup Popular, que va ser retirada en benefici d'aquesta confluència de criteris de tots els grups parlamentaris. Després

hem observat amb sorpresa que hi ha un grup que ha presentat, no diré fora del pacte, però sí fora d'aquesta confluència, una proposició no de llei, i que això ha provocat que altres grups, també, legítimament..., perdó, una interpellació d'urgència, i que això ha suscitat que altres grups..., altres no, evidentment, però n'hi ha hagut altres que també s'han sumat en aquest propòsit.

Davant d'aquesta situació, per mantenir el que nosaltres entenem que és l'esperit i la finalitat que tots volíem en aquell moment, de deixar lliure de votacions els divendres, és per què hem fet aquesta petició suara adoptada.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Per què demana la paraula, senyor Carod-Rovira?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Per contradiccions, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Digui'm quina ha estat la contradicció? Precisi-me-la.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Doncs, miri, la precisió és de posar en el criteri que han sentit tots els il·lustres membres d'aquesta cambra, que es va produir un acord a la Junta de Portaveus sobre la conveniència de no presentar interpellacions d'urgència, acord que va ser de caràcter tàcit, mai dit –almenys que recordi aquest portaveu– en veu alta, i que, per tant, no veig per quin motiu pot quedar sorprès el portaveu del grup de la majoria que, en ús dels drets que el Reglament ens atorga, el nostre grup parlamentari hagi cregut oportú de presentar una interpellació d'urgència.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts d'una del migdia i catorze minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i rellegadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament

La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció finalitza, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) Per gir postal.
- b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- c) Per xec registrat.
- d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19.....

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).
Dip. Leg. B. 27.066.90. ISSN 0212-7076 (edició impresa) ISSN 0212-7077 (edició en microfitxa)

